

aanstellen. Wel is er op gewezen, dat de financieele toestand der S.C. niet was, zooals het aanvankelijk voorgesteld was. De S. C. zegt: er staat f 6000 op mijn giro, wij kunnen dus betalen, zonder contributieverhooging. Maar deze f 6000 waren bestemd voor andere doeleinden. Als men f 80000 effecten heeft en f 70000 pronogatieschuld, bezit men toch geen f 80000!

Wanneer nu de specialisten eens goed op de begrooting van 1936 letten, zal hun duidelijk zijn, dat het geld er niet zoo overvloedig is, als men wel denkt. Ik heb nu op die bewuste vergadering, nadat ik op een en ander had gewezen, gezegd, dat het eerst geven van het cijfer f 6000, later van f 2000, bewijst, dat het bestuur geen juist inzicht had in haar financiën en dat een dergelijke slordigheid in geldzaken niet door den beugel kan. Ik wilde voor de vergadering doen uitkomen de meening der Geldcommissie, dat hier o.i. ietwat lichtvaardig tot een belangrijke blijvende uitgaaf zou worden besloten en dat de geldcommissie voor de wijze waarop dit voorstel zoo gehaast in behandeling werd gebracht, eenige maanden, nadat de begrooting voor 1935 was goedgekeurd, geen bewondering had. Het woord „slordig” betrof dus niet de administratie, maar het inzicht, dat men van bestuurszijde in de financieele positie der S.C. had.

Vlissingen, 17 Maart 1935.

DR. W. F. TH. VAN DER BIJL,

METHODE VAN SILVESTER OF SCHAFFER?

Door het schrijven van collega MIJNLIEFF in No. 11 van dit *Tijdschrift* is mijn aandacht gevallen op een onduidelijkheid in mijn brief afgedrukt in No. 10 over bovengenoemd onderwerp.

Wanneer ik schrijf, dat na de clinische les over dit onderwerp, geen publicaties meer zijn verschenen ten gunste van de methode van SCHAFFER, dan bedoel ik daarmee de Nederlandsche vakbladen; de door mij bedoelde gunstige resultaten verkregen met de methode van SCHAFFER zijn vanzelfsprekend afkomstig uit het buitenland, alleen al omdat hier te lande tot op heden de methode van SCHAFFER wel besproken, maar zoo goed als nooit wordt toegepast.

Ik blijf bij mijn meening, dat men een behandelingsmethode kan beoordeelen zoowel op wetenschappelijke basis als naar practische resultaten. Men kan, wat dit laatste aangaat, al te sceptisch staan tegenover de waarde van mededeelingen uit de practijk; diegenen, die op het congres in 1934 te Kopenhagen Professor HEDERER (uit Toulon) hebben hooren spreken over zijn persoonlijke ervaring met de methode van SCHAFFER toegepast bij 20 schijn-doode drenkelingen, kunnen toch moeilijk blijven volhouden, dat deze drenkelingen niet schijn-dood zijn geweest of dat in eenig ander opzicht de toegepaste methode achter staat bij andere methodes.

Uitgaande van dergelijke gunstige resultaten kan men zeggen: de methode had succes, dus de luchtbeweging was voldoende enz. en vervallen er eenige contra's in de publicatie van collega MIJNLIEFF. Ten slotte houde collega MIJNLIEFF mij ten goede, dat ik een aanvullend schrijven op een clinische les, opgenomen in dit *Tijdschrift*, aan datzelfde tijdschrift ter opneming heb aangeboden.

J. W. LOOS.

BRIEFWISSELING.

Aan onze schrijvers.

Geachte collegae,

Zendt Uw voor het *Tijdschrift* bestemde bijdragen liefst zoo veel mogelijk in machineschrift in, dat spaart U en ons moeite en tijd.

REDACTIE.